

Spútaný Ježišom Kristom - Láskou!

Jeho hlas, pohyby, gestá i vo finálnych akordoch života žiaria jasom hrejivého svetla - bodro, radostne. Prichádzajú ťažšie dni žatvy, aby sme mali čo vniesť do večnej sýpky. Dňom, nocou stupňujúco chváli, velebí Stvoriteľa. Koná dobro. Všetko s láskou vkladá do nedokončenej symfónie Kristovho utrpenia. Ťarcha kríža pod slabnúcim telom neuberá nič z vnútornej krásy mocného ducha. Ešte plnšie, podmanivejšie, vznešenejšie vyviera žiara krásy na povrch! Akoby nie – veď' vrúcne, z lásky odovzdal Bohu plne k dispozícii plátno duše svojho života. Priam rastie pred nami veľkolepý, nádherný obraz. Portrét Mons. Jozefa Tótha.

Naše srdcia rozochvieva úžas, dojatie, vdakyvzdanie - za otca Jozefa adorujúceho denne za všetkých. Dobrých aj zlých. **„Eucharistia je viac ako atómové slnko, nemáme predstavu ako emanuje Eucharistia. Všetkých zahrňujem, ponáram do tohto žiarenia.“** Svetlo blaženého úsmevu prežaruje otca Jozefa... **„Som učeník Nazaretského! Je to môj Rabbuni! Je to môj Priateľ! Len sa obrátim za Kristom a rozprávam sa s ním...“**

Už ako mladý chlapec – sextán, ušiel zo zajatia. Len vďaka Božiemu zásahu unikol poprave zastrelením. Komunistický neznabožský systém Jozefovi Tóthovi usiloval o život, väznil, trýznil, týral... Nasledovanie Krista bolo a stále je, trňom v oku vyššej forme zla a zlu krvou upísaným, zločinným režimom. Ako inak: verný apoštol Nazaretského - Jozef Tóth zakúsil intímnejšie, hlbšie stret so zlým a jeho ľudskými posluhovačmi. **„S diabliami mám dočinenia, pretože som popísal o nich, ale Ježiš je môj priateľ – je stále pri mne! Nedal som sa spútať ničím – len Ježišom Kristom! Každý, kto toto chápe, je veľkým.“** Usilovali mu opakovane o život: lámali, ponížovali, potupovali, týrali... Hlboká viera, láska k svätej TROJICI - pevnou vôľou pretavená vo vnútornú silu, pod stálou ochranou Stvoriteľa spievala žalmy: **„A nepoddám sa, nepodvolím!“**

„Na všetko čo život prináša treba hľadiť očami Boha! Čím mi bolo horšie – tým som bol radšej! Treba vedieť niest' kríž – je to pasia!“ Tak sa to stáva verným apoštolom Krista: zabúdajú na seba - obetujú, rozdávať sa pre blízkych až do vyčerpania. Horia až zhoria. **„Čokoľvek robíme, vždy je s nami Pán! V dobrom i v zlom! Lebo práve v tom zlom sa nám jasnejšie prihovára dobro a nenávisť a sebestvo nám len potvrdzujú veľkosť lásky**

a altruizmu! Ja osobne som extra omnia – mimo všetkého, nemám žiadne ambície stať sa niečím! Som len tým, čím som!“

Napriek všetkému bolestnému, ťažkému, nádherne a hrejivo nás blaží tento žblnkot zurčiaci živou radosťou, až zostávame v nemom údive i v zahanbení. Áno, otec Jozef je našim opravdivým Jóbom! Vďaka Pane, že ešte dobro dýcha medzi nami!

Požehnané roky sprevádza slabosť, krútenie hlavy, závraty, depresie, stavy úzkosti, spôsobené aj liekmi. Na seba zabúdajúc slúži Bohu i ľuďom, rozdáva sa, obetuje... Nedávno (marec 2012) si takto vzdychol: **„Chodia za mnou nepretržite, potrebujú sa vyrozprávať... Len ja nemám kam ísť...“** Ak je to možné rád si vyjde do centra mesta. **„Som voľný občan, ako generál, idem vždy do chrámu pozdraviť Ježiška“**. Rád sa ide zrekreovať s bakulou na Hlavnú ulicu. Sadne si na lavičku, zájde na pivo, tokajské víno, vnímavosť pozoruje všetko čo ho obklopuje, viditeľné i neviditeľné. **„...to sú priateľské ontologické kontakty...“** Z jeho ročníka, už nemá nikoho, všetci pomreli.

„K situácii vo svete: **„...už nám treba len zázraky! Iné nám nepomôže... Furt verím na zázraky! Boh iste zasiahne, toto sa nedá zvládnuť!“** V tom čase sme nechápali (2012) obsahu predtuchy. Nerozumeli, bežným zmyslom nezachytiteľnému, skľučujúcemu, jemocitnému vnemu, čo gniavil slovenského proroka. Iba v stárnutosti načúvali týmto slovám: **„Blíži sa na nás strašná katastrofa, cítim to, dusí ma to, gniavi až fyzicky!“**

Ako len blaží, oduševňuje, teší - majestátny spev verného apoštola Krista Mons. Jozefa Tótha! Kto by na zemi zrátal koľkým pomáhal, koľkých podopieral, viedol na ceste k Nebeskému Otcovi? Kto by obsiahol koľkých nás má na svojej **„šnúrke“** – v spojení Boha a zeme?

V tom čase mal Ján Lenčo 76 rokov, bol po dvoch mozgových príhodách, mobilnosť znížená. Tiež u jeho manželky Žofky nezvratným tempom postupovala choroba. Strašným mu bolo vidieť, ako manželka odchádza. Rozhodol sa zabudnúť na to, že sa kedysi zaoberal literatúrou. Neosobné prostredie domova dôchodcov kde na ostatok spoločne žili, sťažovalo už tak ťažký kríž. Na sklonku života, videl všetko jasnejšie. Bolesť duše sužovali, trápili hriechy, pochyboval o možnosti odpustenia.

Nik nevypadne z Večnej LÁSKY, ak len sám nechce. Najvyšší, neomylný Režisér poslal v poslednom úseku cesty života, pod krížom padajúcemu Jánovi – svojho milovaného učeníka – Jozefa Tótha z Košíc.

Fenomenálne, literárne spracované prozaické dielo Človek Jób hovorí s diablom a Evanjelium podľa Judáša, napísal Jozef Tóth v 54 roku minulého storočia. Už samotný Predslov autora mocne zasiahne čitateľa. *„Skutočnosť zla na Zemi však žiadny človek, žiadna historická epocha, žiadne múdre či menej múdre hlavy nevysvetlili, a čo je horšie, so zlom si ani neporadili.... Naháňať človeka do nezmyslu pod zdaním zmyslu je práca diabla, ktorý je od Boha permanentne excentricky orientovaný... Nesaturuje človeka ... Diabol nevie nič stvoriť, iba klamať. Je kúzelník, nie majster...“* TÓTH, Jozef. 1995. Človek Jób hovorí s diablom. Evanjelium apoštola Judáša. Košice: Slovo, a. s. 1995 102 s. /s.7,9/ ISBN 80-85291-17-7

V čase, keď Jánovi Lenčovi navždy odchádza manželka, začítal sa do Evanjelia Judášovho. Po prečítaní Predhovoru zostal šokovaný z hutných myšlienok, logiky. Poznania. Nevládal ďalej čítať – najskôr musel stráviť Predhovor. Dielo Jozefa Tótha ho ohromilo. Zanechávalo v ňom hlbokú, nezmazateľnú stopu. Prinieslo odpovede na jeho najúzkostlivejšie otázky a pochybnosti. Ešte nikdy sa nestretol s takýmto absolútnym domyslením. Rezoval v ňom aj osobný kontakt s autorom Jozefom Tóthom. I čo vyslovil o tomto svojom diele: **„Ja som to napísal, aby sa stal človek človečenskejším...“** O diele: **„...ktoré by hádam mohlo tomuto roztrieštenému svetu v niečom aj poslúžiť, najmä nám veriacim k „veriacim“!** Poslúžilo! Slúži, drahý otec Jozef. Vďaka Vám zaň! Vďaka PANE!

A tu aj Ján Lenčo vnútorným zrakom znenazdania, uvidel všetko inak – aj svoj vlastný údel. Uvedomil si, že človek si musí aj sám sebe odpustiť. Úžasné zmierenie mu vlievalo do duše pokoj. Uvažoval, že zrejme sme iba drobnou časťou veľkého projektu. Žasol tiež aj nad poéziou, Žalmami Jozefa Tótha, nad jeho schopnosťou tak koncentrovane vyjadriť hlbokú myšlienku. Nevychádzal z údivu a nadšenia. V prudko zhoršujúcom, vyčerpávajúcom stave manželky Žofky, starostiach o ňu - nachádzal Ján zvláštnu útechu v Žalmoch otca Tótha. Sýtil sa nimi každý deň. Autor Žalmov uistil Jána, že mu pomôžu, lebo sú autentické, odžité. Pomohli. Vďaka PANE JEŽÍŠU!

Ani pri najlepšej vôli nedokázal Ján Lenčo pochopiť, ako je možné, že Mons. Tóth nie je adekvátne známy, docenený, ani ako autor! Bol presvedčený, že ak by otec Tóth patrilo k nejakému veľkému národu, bol by oslavovaný, uctievaný géniom a iste by mal Nobelovu cenu!

K ignorancii, znevažovaniu Jozefa Tótha vždy s trpkou bolesťou v hlase poznamenal: „To môže len idiot alebo hlupák! “

Na prvé vydanie knihy Človek Jób bolo treba čakať polstoročie. Diela Veľký hriešnik sa, žiaľ nedočkáme. Zrekapitulujme si stručne základnú premisu príbehu. Život hlavnej postavy „hriešnika“ sa nesie v súlade s Božími prikázaniami, nasledovaním Ježiša Krista - vždy a za každých okolností! Po celý život koná dobro a predsa je neprestajne stíhaný, prenasledovaný kam sa pohne - po celom svete: či v komunizme, socializme, kapitalizme, liberalizme... Ba i kresťania ho zaznávajú, vyčleňujú na okraj. Kameňujú!

Ďakujeme OTČE za celoživotnú prácu Jozefa Tótha pre ľudí a pre Tvoje Kráľovstvo. Ďakujeme, že celý celučký, až do posledného výdychu, robí všetko pre: **„Monarchiu Kristovu! Lebo všetci patríme do jedného kráľovstva!“**

Na záver ešte z vánku ducha napájaného Svätým Duchom.

*** *Posledné líčce nekonečnej Lásky ponárajú sa až do podsvetia... Máme toľko múdrych ľudí, aj hovoria, ale satan je taký silný, že to všetko cloní.***

*** *Nie je v tomto svete tak ľahko žiť, ale to vyššie v nás, nás robí krajšími, lepšími a kríže ľahšie prenášajúcimi.***

*** *Je v nás princíp, ktorý neumiera! Všetci sa raz stretneme a budeme žiť naveky! Stejne ste všetci pri mojom stole – tvoríme jeden svet...***

Vďaka Ti, nebeský OTČE za požehnanie Slovenska Tvojimi prekrásnymi „veľkými hriešnikmi!“ Za tých, čo konajú tak prirodzene, v súlade so svedomím, túžbou nasledovať ŤA. Ďakujeme, za Tvojho milovaného speváka sveta - ktorého život je neprerušným chválospevom a velebením Stvoriteľa. Obetou. Ďakujeme PANE za tvojho pútnika, jubilanta Jozefa Tótha, ktorý vždy všetko robí tak prirodzene, s láskou: **„Ako doma, keď sa reže sečka.“**

Ktorý si hovorí: ***civis cassoviensis et cantor mundi.***

Elena Kaplanová

Považská Bystrica 7. 3. 2018